

Den, der bygger et Hus, nyder større ære end huset selv

I Hebr. 3 står der: Den, der bygger et hus, nyder større ære end huset selv.

Gælder dét for Gud i dit liv? Får Gud større ære end de ting, Han gør for dig?

Brevet fortsætter:

Derfor, som Helligånden siger:

Om I dog i dag ville lytte til ham!

Gør ikke jeres hjerter hårde som ved oprøret,
på fristelsens dag i ørkenen,

da jeres fædre udæskede mig og satte mig på prøve,
skønt de havde set mine gerninger i fyrre år.

Derfor følte jeg afsky for den slægt,
og jeg sagde: De farer altid vild i deres hjerte,
og de kender ikke mine veje.

Så svor jeg i min vrede:

De skal aldrig komme ind til min hvile.

Hvad var det, der skete på fristelsens dag i ørkenen?

Det svar finder vi i 2. Mos. 17,1-7:

På Herrens befaling brød hele israelitternes menighed nu op fra Sins ørken og drog videre fra sted til sted. De slog lejr i Refidim, men da folket ikke kunne få vand at drikke dér, rettede de anklage mod Moses og sagde: »Skaf os vand at drikke!« Moses svarede: »Hvorfor retter I anklage mod mig? Hvorfor udæsker I Herren?« Men folket tørstede efter vand, og de gav ondt af sig mod Moses og sagde: »Hvorfor har du ført os op fra Egypten, så du lader os og vores børn og vores kvæg dø af tørst?« Moses råbte til Herren: »Hvad skal jeg stille op med dette folk? Nu stener de mig snart!« Da sagde Herren til Moses: »Tag nogle af Israels ældste med dig og gå frem foran folket! Tag den stav, du slog på Nilen med, i din hånd og gå! Dér, på klippen ved Horeb, vil jeg stille mig foran dig. Når du slår på klippen, strømmer der vand ud af den, så

folket kan drikke.« Det gjorde Moses for øjnene af Israels ældste, og han kaldte stedet Massa og Meriba, fordi israelitterne kom med anklager, og fordi de udæskede Herren og sagde: »Er Herren hos os eller ej?«

Dét, der skete dér, sker ofte i dag. Folket rettede deres fokus på egne omstændigheder. De udæskede Herren, fordi de ikke kendte Ham. Han havde befriet dem fra trældom; men i stedet for at lære Gud at kende igennem Hans gerninger, så de kun gerningerne. Guds gerninger viser os Hans væsen.

I det gamle testamente byggede de altre for at ære Gud, når Han havde grebet ind i en situation eller lignede. Stedet ville få et navn, som beskrev Gud og ikke dét Gud havde gjort. Det beskrev en side af Gud, det beskrev en del af Guds væsen. Det vil sige, at Gud fik æren for dét, Han gjorde, altså ikke for dét Han havde gjort, men fordi Han gjorde det. Det, der fik ære, var den del af Hans væsen, som førte til Hans handling - ikke handlingen selv.

Min datter gav mig for 3 år siden en fødselsdagsgave, en lille nøglering hvor der stod mor på, jeg blev meget rørt. Ikke på grund af gaven, men fordi hun havde brugt sine egne lommepenge og havde tænkt på, at det var min fødselsdag - mens hun var afsted på weekend hos sin far. Dét, der rørte mig, var en del af hendes væsen og ikke gaven i sig selv.

Det samme bør være tilfældet, når Gud hjælper os i en situation, giver os, hvad vi har brug for. Når vi oplever, at vi bliver velsignet, så vil vi ære Ham og ikke dét, Han har gjort. Hvis vi ser Hans væsen i dét, Han gør, så er det, fordi vi kender Ham. Kender vi Ham, vil vi også ære Ham for dén, Han er, når vi ikke føler os velsignet, når tingene ikke går, som vi gerne vil have, at de skal gå. Uanset, hvordan vi oplever tingene, så er Gud den samme - Han ændrer sig ikke! Vi skal sætte vores fokus på, hvem Gud er og ikke hvad Han gør! Sætter vi vores fokus på, hvad Han gør, bliver vi som israelitterne ørkenen, der mødte Ham med oprør og udæskede Ham.

De udæskede Ham, fordi de spurgte: "er Gud hos os eller ej?" – Det var altså ikke spørgsmålet, om Han var hos dem, for det er en del af Hans væsen – men det blev afgjort på, om Han gav dem dét, de ville have eller ej.

Gud har 7 pagts-navne, som jeg vil undervise mere om en anden gang, men det ene af dem er, at Han er vores forsøger. I den danske bibel står der, at Han ser, hvilket viser os, at Han sørger for os. Et andet pagts-navn er, at Han er her. Det vil sige: kendte de Gud, ville de også have vidst, at Han var hos dem, at Han ville sørge for dem og de ville have ventet på Ham. Men de afgjorde det på dét, de kunne se, og afviste Ham for den, Han er. Hvis vi kigger tilbage, så kan vi se, at Gud viste dem, at Han var med dem og at Han hjalp dem. På trods af Hans gerninger overfor dem, så afviste de Hans væsen, fordi de ikke så bag om Hans gerninger - altså så den del af Hans væsen, som udvirkede, at Han gjorde de gerninger Han gjorde. De lærte Ham ikke at kende, fordi de kun så på de gerninger, Han gjorde for dem. De satte altså deres fokus på dem selv og ikke på Herren.

Vi kan ikke lære Herren at kende, når vi sætter fokus på os selv.

Dette skriver jeg for at gøre dig opmærksom på, at det er meget vigtigt, at vi ser bag om de gerninger, som Gud gør - at vi ser, at det er Hans væsen, som er årsagen til de gerninger, Han gør. Det er så vigtigt, at vi kender Ham for dén, Han er, og ved at Han aldrig ændrer sig. Det er vigtigt, at vi giver Ham, der bygger huset, større ære end huset selv - og det kan vi ikke, mens vi har fokus på os selv.

Kærlig Hilsen Stephanie Dyreholt